

Womhaj Bóh!

Číslo 15.
11. hapr.

Četník 7.
1897.

Serbske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždu sobotu w Smolerjez knihiczišcezetni w Budyschinje a šu tam dostacž sa šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Njedzela Palmarum.

Sach. 9, 9.

Wješel so jara, ty Zionka dżowka, twój kral pšchindže k tebi!

Njesnate tebi njeje, luby čitarjo, wěščenje profety Sacharja wot krala, na kotrehož pšchitadže mašch so wješeliež. Ssklyšal šy hižo juntróc w běhu tuteho zyrkwineho lěta, a to pšchi jeho spoczatku tajki hlóž.

Njeměj pak jeho wošpjetowanje sa njewuščnu, njelubu wěž. Njeje wěrnó, rjany kherlušč wjazy hacž juntróc rady šlyščišch a špěwašč a s nim natwarišč twoju dušču, a wšchelafe je twoje natwarjenje, sa tymž hacž jón šanoschuješch we wješelnych abo šrudnych wokomikujenjach twojeho žiwjenja. Sera s ranišchey hwěšdu wone šo k tebi wrócza, hdyž po khowanju šlónčzka wječorna hwěšda jako přenja bjes druhimi na tebje dele šwěczi. Šy šo hdy nad nimaj nahladacž móhl, hacž runje bě jeju hižo widžal na ranju teho dnja? Njejšy, hdyž tež na wšchelafe waščnje, te šame wokšewjenje dostał pšches jeju wohladanje?

Advent a poštny čzaš s tej dženznišchey njedzeli Palmarum, na kotrejž přenju kroczel činimy nuts do wulkeho martrowneho tydženja, kaš šebi njerunaj šdataj tutaj zyrkwinškej čzahaj bječ. We woběmaj pak špěwamy:

Hlaj! hwěšda šendže s Šakuba,
Kiž krašne šwětlo wot šo da.
Ta hwěšda bě, Šnješ Jesu, ty,
Kiž ty našch luby bratr nětk šy.

Tež we wulkim šwjatym martrownym tydženju, na jeho njedzeli Palmarum, na jeho šelenym šchtwórtku a na jeho čzichim pjatku prajmy se šnatej adventškej šchtucžku:

Mój Jesu, šwěcž mi s hnadu,
So ja čze lubo mam;
Mój Jesu, daj mi radu,
So tebi kšwalbu dam.

Wješelimy šo w adventškim čzašu, šo w nim Jesušč, kral našchich duščow, šo hotuje k pšchindženju na našchu kšudu šemju, wotewrijamy jemu tehdom wrota na šwěcže šchěroko, w martrownym tydženju šo šradujemy, šo wón po došonjenju čzežkeho džela šmě šašo wopuščežiež tutu šemju a šo jemu nětko šašo jeho Wótcěz durje wotčzinja do njebeškeho Ziona.

Duž wohladaj tež ty dženzka, luby kšesčezjano, twojeje dušche krala, kaš wón nuts čzehnje do šwojeho Ziona. Pšchi tym pak kędžbuj na krašnosčž jeho wošobny, jeho škutka a jebo kraleštwa.

1. Wón njeměješche žaneho šchtalta ani rjanosčež; my widžichmy jeho, ale tu njebešche žane wohladanje, kotrež šo nam by lubilo. Wón bě tak šanicžowaný, šo tež woblicžo pšched nim pšchikrywachmy — tuto wěščenje Jesajaša wo Jesušču widžišch na nim dopjelnjene wošebje w martrownym tydženju. Šladasch-li s čželnym wóczkom na njeho, ničžo njepytujješch wo jeho kralowškej wošebnosčzi. Šrónu drje ma na hlówu štajemu, ale nizz se šlota latu, tež nizz s liščemi lawrjenza plecžemu, kaš je šo tež hižo husto šašlužbnym čžłowjekam, hdyž tež njebečhu wyškeho

rodu, spožčila. S černjow su jemu swili kónu, i černjow, kotrež běchu na semi haſle roſež ſapocžale, po tym, ſo bě ju Bóh tón knjes poklaſ, i černjow, kotrež ſranichu jemu cžolo, ſo ſo i křwju wopanza zyle jeho woblicžo. Měſto hermelinoweje bramy, kajtaž ſo hewaſ wot knježerjom noſy pſchi kónowanju, ſu na jeho ramjeni položili někaſki wotnoſcheny wojerſki kwicž, a ſa ſzeptar jemu do ruki dali kuſ lamateje ſčiny. Duſka drje ſo pſched nim, ale to je hroſbny hlóſ, kiž i tuteho hoſdowanja won blyſchiſch: Kſchižuj, kſchižuj jeho — a bórny budže ſhotowany a poſběhnjeny jeho trón, kſchiž na Golgacze. A na nim njeſu jeho jenož cžlowjeſo dale najboloſniſcho ranili, najhórje hauili, doniž wón po 6 hodžinſkim po cžele a po duſchi najcžeſſchim cžerpjenju ſwojeho ducha ſpuſcžezi, njeſda ſo, kaž by tež Bóh ſle i nim ſahadžaſ a jeho ſaſtorcžiſ? „Mój Božo, mój Božo, cžeho dla ſy ty mje wopuſcžezi?“ hdyž taž jeho žaloſcžicž blyſchiſch, luby kſcheſčijano, kamjentnu wutrobu by měl, je-li by njehnuty woſtaſ, je-li njeby ſe želuwioſcžu horje ſhladowač chyzl k twojemu cžerpjazemu ſbóžniſej, njechaſ-li kherluſch polny ſrudoby w tutym martrownym tydženju ſpěwacž pod jeho kſchižom.

• Ale kaž je ſo tebi hižo dženſa pſched 2 njeđzelomaj ſrijedža w poſcže pſchiwowaſo to Látare, taž maſch tež dženſa twojej ſrudoby mjeſu ſtajič. Wjeſel ſo, hdyž runje w tym wſchelakim cžerpjenju twojeho ſbóžniſa poſnajeſch jaſo wěrneho cžlowjeſa, kiž móže tež nětko ſobu cžerpjenje mēč i todu, hdyž maſch ſo ty bēđžicž wo wſchelakej cželnej a duchownej ſlaboſcži. Wjeſel ſo teho cžlowiſkeho cžerpjenja twojeho ſbóžniſa runje w martrownym tydženju, kiž bě tón poſledni w ſchtancže jeho poniženja a w kotrymž hižo jaſo taž někotru pruhu jeho jaſo bliſkeho polneho bójſtwa wohladaſch. Pod tym hubjenym plachežom, i kotrymž je wodžety, khowa ſo tola kralowiſka wutroba. Wona jenož bēſche žórlo teje luboſcže, kotraž žohnowaſche tych poſliwazyh njeſchecželow, kiž dobrotu cžinjēſche tež tym, kiž jeho hidžachu, kiž proſcheſche ſa tych, kiž jeho piſcheſcžehachu, kiž njeſwarjeſche, hdyž ſwarjeny bu a nje-hrožeſche, hdyž cžerpjeſche, ale to porucži temu, kotryž prawje ſudži. W jeho w ſmjereči ſo lamazym wócžku ſwēczeſche ſo hižo něſchto wot ſwětkeje jaſnoſcže noweho ranja, po kotrymž žadny wječor wjazy pſchiuicž njeđyrbjeſche, noweho dnja, na kotrymž dyrbjeſche ta nětk wot černjow roſkaſana hlowa bycž pſychena i kónami zyleho ſwěta na wēcžne cžaſy. Duž dha, lubi kſcheſčijeno, wohladajo waſcheho krala, kiž ſo hotuje uicž cžahnyč do ſwojeho Ziona, potoryježe ſo pſched nim i Hoſiana woſanjom, ſo pſchi wſchēch wobcžežnoſcžach a cžerpjenjach waſcheho ſemſkeho podrožniſtwa troſchtujo ſe ſłowami tamneho kherluſcha:

Po krótkim bēđženju na ſwēczi

Maſ čaſa wēcžnoſcž bjeſ kónza.

A njej wjeſeleče ſo, Bože džečzi;

Tam mēr ſa ſkóržby wobſboža! atd.

2. Ty pač, luby pſchecželo, ſy hiſcže pſchezo ſtruchleje myſle. Ty pſchidaſch, ſo je Jeſuſ po doſonjanym ſemſkim džeſe horje ſchol do njebja a je jow kónowanym i njeurjekniwej kraſnoſcžu. Hacz pač ja tež tam dondu, hacž tež ja junu měſto namaſam w Zionje Jeſuſoweho kraleſtwa, w hornym Jeruſalemje, kotrehož haſy ſu cžiſte ſloto a jaſna ſchleſza, kotrež njepotrjeba ſlónza ani mēſaza, pſchetož ta kraſnoſcž Boža roſwēczi je, tač, ſo tam žana nōž wjazy njebudže; do kotrehož ničzo nječžiſte njeſchiuicž ani ſchtōž je hroſnoſcž cžiniſ a lžu rēcžaſ, ale

jenož tón, kiž je napiſany w knihach žiwjenja, hacž tež ja tam pſchiuicž mam, ja, i prócha ſemje ſtworjeny, w dołžnyh knihach mojeho Boha na wſchēch ſtronach napiſany, tač, ſo hdyž chže wón ſo muu prawowacž, ja na tauſend niž jene wotmolwicž ſamōžu, to je praſchenje, tač mje traſchaze, ſo wjeſele a mēr do wutroby njeđoſtanu.

Prawje maſch, luby bratiſje, hrēſchniſ njeſchiuicž nihdy do njebja, i blótom ſemje wopanzana noha nihdy njeſtupi na ſlote Jeruſalemſke haſy, kiž kraſneje draſty nima, njeſmē džeſ bracz na jehnjecžowej wjecžeri. Pſchi tym pač dowol, ſo to jene praſchenje na tebe ſtaju: Móžeſch hiſcže wukladowanje 2. artikla, w kotrymž tebe Luther wo ſkutku Božeho ſyna wujnatwacž wucži: Ja wěrju, ſo Jeſuſ Khrjſtuſ mje ſhubjeneho a ſatamaneho cžlowjeſa je wumóhl, warbowaſ a dobyſ? Je-li temu tač a njeuſnawa tute ſłowa jenož twój rt, ale tež twoja wutroba, je twoja wěra jena prawyčezinjaza, dha wjedž, ty njeſy wjazy dđeržany wot rječaſow hrēchow, ſmjercže a cžerta. Wótſiſcho hacž hdy hewaſ pſchiwola tebi martrowny tydžen je ſwojim cžichim pjatkom: Bóh je ſwojeho ſyna dač, ſo bychu wſchitzy, kiž do njeho wěrja, ſhubjeni njebyli, ale wēcžne žiwjenje měli, a jaſo: Nětko ničzo njeje, ſo by ſatamaſo tych, koſiž w Khrjſtuſu Jeſuſu ſu, a ſkōncžnje: Wy bēſcže jaſo ſabludženi wowzy, nětk pač ſcže wobrocženi k paſtyrjei a biſkopei waſchich duſchow. Duž wjeſel ſo, hdyž hladaſch na tajki k twojemu ſbožu doſonjany ſkutk twojeho ſbóžniſa.

3. Wumóhl, warbowaſ a dobyſ je tebe, luby kſcheſčijano, twój ſbóžniſ, ſo by ty nětk po daliſchich ſłowach wukladowanja 2. artikla w jeho kraleſtwe pod nim živy byſ. Esmē ſnawo to pohladanje na jeho kraleſtvo tebe ſtrōžicž?

Jaſo pſchi ſpocžatku naiſcheho nětk k kōncei khwatazeho 19. lēſtetetka ſnawo Napoleon w Afrizy a w Europje jedny lud po druhim ſebi podečžiſnyč a je wſchitke do jeneho kraleſtwa ſjednocžicž wjedžiſche, dha bu hroſbna bojoſcž ſbudžena wſchudžom tam, hdžež ſo worjoſy jeho regimentow widžecž dachu. S bajonetami roſpiſcheſčeraſche wón ſwoje kraleſtvo, mlodženzow podečžiſnjenyh ludow wobronjeſche, ſo by jich ſe ſwojim wōjſkom wjedl pſchecžiwu druhim hiſcže njeuotwiſnym ludam. Tež tač někotry ſerbiſki wojač je tehdom dyrbjaſ i nim cžahnyč, ſo by na bitwiſcžu dalokeje ſemje w ſlužbje zuſeho knježerja ſwoje mlode žiwjenje woprowaſ. Kač wjele ſakraſnjenyh ſylſow je ſo tehdom na tuteho křwjelacžneho wulkeho mordarja wuplaſaſo. Saſo žada jedny kral twoje džečzi, luby nawo, luba macže. Runje dženſa na njeđeli Palmarnu wola wón twojoho ſyna, twoju džowku pod ſwoju khorhoj. A ty je i wjeſelej wutrobu k njemu pſchuwjedžeſch. Ty tola wēſch, ſo tutón kral Ziona njecha žiwjenje bracz twojemu džeſcžu, ale jemu jo dacž, hdyž wón jo pſchi ſwojim woltarju poſnamjeni ſe ſwojim kſchižom a jo ſčini poddana ſwojeho wēcžneho kraleſtwa mēra.

Twój Zion tebi palmy,

Hdžež ty džeſch, naičele,

Ja pač chžu ſpěwacž pſalmy

A rjenje khwalič cže:

Nječ wutroba cži kēžeje

A nječ cže lubuje,

Hdyž ju ta luboſcž ſhrēje,

Dha wona cžeſcži cže.

Sichizna zyrkej w rošwalinach.

Lětuschi schěpny džen maleho rózka je wulzy frudžaze nje- sbože krašnu sichiznu zyrkej w Draždžanach podešło, hdyž so jejny hoborski křiw a wšohón jejny suwškowny wutwar s nje- podušchomnym wobnjom spali. Stručla želnošć je so s teho niz jenož na Draždžany, ale tež na zylu kraj wupšestřela. A s tajkej frudobu žaruje Draždžanska sichizna wošada wo swoju tak nahle wupuščeženu swjatnižu; hišćeže dženka móžesch jere. Bylly na lizomaj tak cžežto domachpytaných wošadnikow wobladač, hdyž so na jich spaleny Boži dom woprašesch.

S nimi tež my Šerbjo žarujemy, kiž smy wot drugeje adventsteje njedžeje 1848, po tajkim 48 lět dolho w Draždžanskej zyrkwi swoje lube šerbste kemschenja schytri króč ja lěto měli. Nam je kaž k wěrje njepodobne, so smy njedawno w tej wulkotnje rjaney, najdosťojnišeho wudebjenej zyrkwi swoju pošlednju Božu službu sa hynow a džowki našeho šerbsteho luda měli! — Šerbi špřanju tutych šlowow žebi prajimy, so by žnawo temu abo druhemu čitarcejš našeho „Wohaj Boh“ šajimawe bylo, hdy by něšto wěščizne wo šaloženju šerbstich kemschenjow w kralowškim měšće Draždžanach našhonil. To wšchat je tež pomnjecža hódne.

Duž krótki wučzah s aktow Draždžanskich šerbstich kemschenjow tu podajmy. W lěće 1848 bě mješ nětotrymi Draždžanskimi Šerbami to praščenje wozučžilo: „Njebj dha móžno bylo, so bychmy tudy doštač móhli kemschenje w našej lubej narodnej rěči?“ Na jich pišmownu proštwu so počahujo horliwy lubowac šerbsteje narodnošće njebo Draždžanski profesor Dr. Šful tu wážnu naležnošć s kulturnym ministrom s Witorsheim ertnje jara naležnje rošpraji, k čemuž so tež tehdomnišeho šerbste duchownstwo w Lužiskich a Wěšchonskich wošadach s wošebitej proštwu pschisamkny. Wo ministrowej wučasni bu ta naležnošć njebo duchownemu Šakubejš pschi Wěchalškej zyrkwi w Budyščinje k rošbudženju podata. Na to Šakubowy wobšchěrny špiš wo tym najwjšchšchu duchownu wšchnošć wo nšwocže a wužitnošći teho, šchtož běšče so prošylo, tak jašnje pschewědčži, so bu naměče do teje proštwy šwolene. Tak bu njebo knjes šarac Bohuwěr Šakub, kiž s nješchewšawazejš lubošću šwojich Šerbow wšchudže šastupowaiše, se šaložerjom šerbstich Božich službow w Draždžanach. Mješ tym wobkrucži tež hišćeže wulka, wot wjele tyžaz Lužiskich Šerbow podpřšana petizija ministerstwu to žadanje po tutych šerbstich Božich službach.

D kajka lubošć k narodnošći potaša so tehdy mješ Šerbami! A wěčny džak budž njeboh duchownemu Šakubejš, so je po swojej wóčizniškej lubošći tajku wulzy požohnowanu službu se šwojim wuštojnym šwědčenjom šerbstich dušcham wopokasał. Nješapomnite mi s mojich mlodych kandidatskich lět wostanje 10. dezembra lěta 1848, to bě druga adventka njedžela, na kotrejž njeboh Šakub přenje šerbste kemschenje w Draždžanskej sichiznej zyrkwi měješče. Šswjata čžičina knježesche po žylim Božim domje, a s škwilemi njebe žane wóčžko wuhladač, s kotrehož so bylly njewuroniachu;

a wěščje je tam kóžda čžučžawa šerbsta wutroba Boha w njebjechach šhwalika, so na šwój šerbstki lud tež w žyšje nješapomni. — Šamnišeho Šakubowe předomanje po 23. psalmje „Tón knjes je mój pastyr“ žym pošdžišcho s hnutym duchom do mojeje „Domjazeje kłětki pschijał. S polnym prawom bu njebo Šakubejš wodženje Draždžanskich šerbstich kemschenjow da jeho rukow wot wšchnošće pschepodate. Wo jeho nam tak pschewážnym domowšicžu 4. džen maleho rózka 1854 wša jeho šastojniški naščednik Wjazka wobštaranje Draždžanskich šerbstich kemschenjow na šo a po wškom lětach šarac rječer Wješ-Bulečanski. Wot šapocžatka lěta 1868 žem je wodženje Draždžanskich šerbstich kemschenjow mi pschepodate. A temu mam jenož hišćeže pschisšpomnič, so nje na kóždym tamnišchim kemschenju luby wote njeje prošcheny šerbstki šastojniški bratr s předomanjom abo se špowědnej wučžbu podpjera.

Šdže nětko swoje kemschenja smějemy, njeje hišćeže poštanjene; najšterje jónu abo dwójzy w hrodownej zyrkwi, doniž njebudže „našwılna zyrkej“ ja sichiznu wošadu natwarjena. Šakotwar wupale- neje sichizneje zyrkwe, hač runjež njebudža so najšterje wěža a murje wottorhač trjebacž, budže drje tola s najmješšcha dwě lěče tracž.

Dr. theol. Šmisch-Šodžijški.

Sichizna zyrkej w Draždžanach do wotpalenja po šwonownym napohladže.

šak huadnje wodžil, so móže našch lud na 50 lětnym dnju šwojeje Wacžizy šakladny kamješ Wacžičneho domu položič, so nětko nadžija a prošza wjele lět šwojemu wěštemu dopjelniženju našchewčimo džetejš. Se šapiska nowišchich darow sa našch dom je s radošću pošnacž, so je tole wjekele tež šwój wothłóš namakalo w šerbstich wutrobach; pschetož jubilejške darj so žórlič šapocžnu, ale to je jich tola hišćeže jara malo, kofšiz šu so na tule šwoju pschisšlušchnošć dopomniłi. Šak wjele lubnych Šerbow so hišćeže na našch jubilejš dopomnił njeje, runjež jim cžežto bylo njeby, rjany dar woprowacž. Nječ ta šchucžka, kotruž nam Nowina podawa, tež našchim lubym čžitarjam do wutroby rěči:

Nětk je wulki cžaj,

Duž prošchu, lubi Šerbja waš,

So kóždy k šerbstom' domejš da,

Šchtož nětak ma.

1. meje 1867 je so nowy Budyški gymnasijš pošwječžil. Na

tutym dnju łu przedawski schulerjo gymnastija wobjamli, ło kóžde 10 lět sapoczątk meje seńc, ło bychu ło jako junrócz wobladałi a s tym tež swoju lubość k schuli, na kotrej łu swoje rowuczenje dostali, wopofasali. Dokelž je nětko w tutym lěće 1897 30 lět wot powjeczjenja gymnastija ło minyło, směje ło nětk 3. dźeńacłětny swjedžen předawskich schulerjow Budyskeho gymnastija. Wón budze ło 3. meje w Budyschinje swjecić. Dokelž je najwjetši dźěl našich serbskich studowanych na Budyskim gymnastiju swoje rowuczenje měl, tudy na tónle swjedžen spomnimy a je redaktor rad swólniwy tym, kiž hano žane direktne pscheproschenje dostali njejšu a chzedža ło na tutym swjedženju wobdźeljeć, rad nadróbnije k wjedženju dacz.

4 Serbja łu jutry Budyski gymnastij wopušcžili a chzedža wschitzy w Lipsku studowacz. To je nam wulka radosć, pschetož nětko je nadžija, ło Sorabikum jako žiwje salsčewa, kotryž ło w poslednim čašu nje-móžesche prawje rowiwacz, dokelž w Lipsku jara mało Serbow studowasche. Lužiske předarske towarstwo žebi swój serbski wotdžěl "Sorabikum" wyšoko waži, dokelž derje wě, ło je žyle towarstwo se serbskeho forjenja wuróstlo. Tak běsche hišče, hdyž pišar tutych ryncžkow w Lipsku studowasche, to rjane waschuje, ło ło kóždy króc na salsčewskim swjedženju Lužiskeho předarskeho towarstwa jedny wošebity serbski swjedženiski spěw spěwasche, kotryž bychu našchi němžy towaršchojo po móžnosći žobu spěwali.

Wjerch Bismark je 1. haprleje swój 82. lětny narodny džen swjecił. Bohu žel běsche w poslednim čašu kłyschecz, ło je wón khorowaty, ale s radosću ło wosjewi, ło je wón swój narodny džen jako pschi lěpschej strowosći swjecić móhl. Wny pschewy, ło chyzł Boh tón knjes jemu hišče wjele lět strowosć spozjeć, ło móhl hišče wjele króc swój narodny džen swjecić, na kotrymž jemu naš lud swoju dźakownosć se swojimi wutrobnymi pscheczemi saczuc dawa. Lěta je wón pječa na swojim narodnym dnju 3000 telegramow s 85,000 kłowami dostal.

Pschetup; a rnczer.

(Wokracoowanje.)

W pschichodnych dnjach lětasche kula po druhej do twarjenjow, a hdyž druzi tydžen k kónzej dźesche, běsche wschitko rostšelane. Wjelk da teho dla s hrijadow, kamjenjow a rospadankow wulke třechi natwaricz, pod kotrymž ło wschitzy, žano tež Wjelkowa mandželska a dźoweziczka sshowachu. Wjelk njeběsche derje k rěčam. Teho wschak ło hišče bojec njetrjebachu, ło móhli nje pscheczelo hrod s nadběhom wsacz; hlód a sawutjenje jim tež hišče nje hrožeschtaj, hacž runjež běchu hižo wjele wot swojich pokladow pschetrjebali, a hacž runjež běsche ło wjele, jara wjele s rospadankami sashpło; ale stónčnje ło jemu tola wschitko rostšela a šhto potom?

S hrosnym pohladanjom wuhlada wón po kóždym wutšeleni jenož nowe sashubjenje. Wot swojich ludži běsche tež hižo w kotrych šhubil: pjatnacož běchu s dźela morwi, s dźela franje. Teho dla poczachu ło druzi swjecowacz, a jenož teho dla bojachu ło hišče, dokelž snajachu, tak surowy knjes je Wjelk.

Žunu jestupachu ło wokolo Haza a Wjelka a rěčachu jimaj wo poddaczu do nje pscheczelskich rukow.

"Šhto ło wam wusdanje?" žareji Wjelk na nich: "Dónđezje jenož dele k měšezanam, eži waž wschitkich na šhtomy spowěscheja; to drje derje wěsče!"

To jako na ežak pomhasche. —

Hacz dotal běchu pscheco stónčnje wjedro měli; tola nětko pschindžesche deschcz a surowy žymny wětr. To njeb žane mědlijanje, tu na rostšelanym a row padanym hrodze pschewiwacz. "Kóczka" dwaj dnjej njelčesche. Wjelk a jeho ludžo dostawachu hižo s nowa nadžiju, duž wona na třeczi džen jako sapocza hrojnje rěczecz. W nožy spytachu měšezenje na ryblach horje salsčez a Wjelka s jeho ludžimi pschewiwacz. Tola tu žydasche krawe hlówy. Eži horka běchu ło dohladałi a njetachu kamjenje dele do hlubiny. Hdyž běchu nadběhanzy někotrych šhubili, ło wóni do swojeho lěhwa wrócichu.

Handrij a Wjerak, kotrajž sa móžno njeměschtaj, ło móža poklady na hrodze takle dolho wutracž, měnjestaj, ło ma hrod nekajki potajny pschistup. Nětkole ło bojeschtaj, ło móhli ežile rubježnizy stónčnje w nožy psches njón twóchnycz. Teho dla běshtaj pschikajaloj, ło njemóhlo ło tole štacž, ło maja w nožy a wo dnjo kolo wokolo hroda stražnizy štejecž. W tale wobhladnivoscz wupofasa ło bórny jako dobra a wužitna. — — —

Septembr bližesche ło k kónzej. Tehdy šhromadži Wjelk swojich swěrných k žebi a džesche: Tule nóz chzem ž hrod štradžu wopušcžicž; chzedze sa mnu pschicněž tež tehdom, je-li ło bychmy žiwjenje wostajicž dyrželi?"

Haj, knjeze, jenož přecz wot tehole městna!" sawolachu wschitzy s wěšelosczu.

Wón poklady dwěmaj swěrnymaj žlužownikomaj a taj pschicněschtaj s potajneje khowanki pod rostšelanej wěžu žylu žep postronkowych ryblow. Wjelk dowjedze swojich swěrných na sadnu štronu. Tam da wón kamjenje a rospadanki přecz njetacz a bórny běchu tam želejne durje widžecz. kotrej semju krywachu.

Dalšiche dary sa wbohe armeniske žyroty:

S Bukczanskeje wožady: 166 hr. — np.

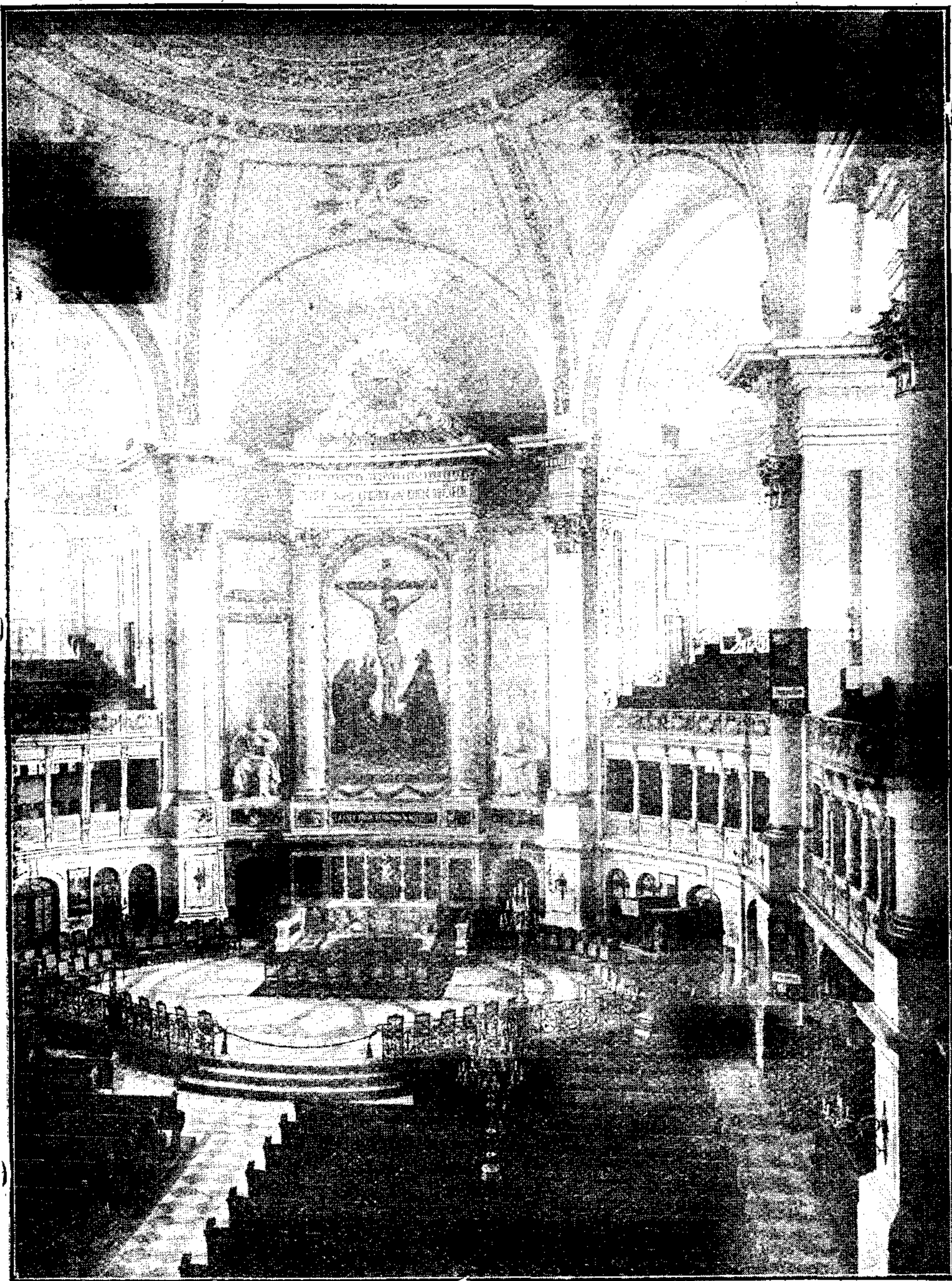
S Budyschinskjeje wožady:

Wot pacžerskich džeczi 5 " 15 "

Wšcho hromadže: 171 hr. 15 np.

W mjenje wobohich žyrotow ło wutrobný džak praji

J. Wólcz, žara.

Snutstowna knihizna žyrotaj w Draždžanach 16. mateho rózla psches wohen šanicžena.